Adevărata măsură a leadershipului

On Ianuarie 12, 2013

Învață să fii proactiv în elementele esențiale ale vieții, fără să creezi presiune asupra propriei tale autorități.

În volumul pe care Mihail Sebastian l-a scris despre "Corespondența lui Proust", găsim aceste rânduri tulburătoare: *"Aproape toate scrisorile lui Proust, chiar și cele din tinerețe, sunt scrise sub iminența sfârșitului. Gândul morții e mereu prezent în scrisori. Dacă primește o invitație, sau propune o întâlnire, sau fixează un termen, Proust e obligat să adauge clauza pentru el actuală, mereu plauzibilă, a morții care poate revoca totul."*

Moartea poate veni oricând, pentru oamenii triști și bătuți de greutățile vieții, spunea Mihail Sebastian despre scriitorul pe care năprasnica boala de astm îl ținea de ani de zile într-o cameră fumegândă, cu pereții de plută.

Neîmpăcat cu moartea lui Proust, nemângâiat, înduioșat de acest tragic destin, nu îi este dat lui Mihail Sebastian nici norocul modest de a-și presimți propria moarte, de a se pregăti pentru ea, de a se revolta, de a scrie un singur rând în lumina rece a apropierii ei. *

Leadership: Ești în stare să-ți păstrezi măreția de a fi împăcat cu cine ești și ce ești în punctul cel mai plăpând al vieții, încât să-ți creezi o identitate apropiată de traiectoria unui destin revelat doar printr-o antiteză?

În ce varietate de situații se stârnește în tine refuzul, dezaprobarea? Cazi uneori într-o stare de înrăire tot mai surescitată, sau într-o stare tot mai apăsătoare de sfârșeală? Toată esența vieții tale se distanțează de moralitate? Ești un sistem care poate să întrețină focul cel mai cumplit, sau un sistem care nu este capabil de nicio reacție impulsivă?

Un om azvârlit în mijlocul tumulturilor vieții este, în realitate, un navigator care înoată în derivă cu capul în jos, până ce ajunge să se scufunde în propriile îndoieli. Faze agitate de incoerență în gândire, proprii involuției sale. Un astfel de om ajunge să-și răsfrângă ultimele forțe nu doar asupra existenței sale, ci și asupra celorlalte persoane din jur, cauzând o ruptură între ei care uneori nu poate fi reparată.

Această înaintare haotică care creează o anumită presiune asupra omului, are loc în momentul de cumpănă când negativismul își pune amprenta asupra personalității și evoluției sale, producându-se o puternică destabilizare, sub cele mai diferite forme. Devine un chin să împartă cu alții experiențe cât mai variate. Iar îngrămădirea componentelor definitorii într-un spațiu mic de exploatare, în care nu este posibil un control absolut asupra identității sale reale, atrage după sine în mod ferm o diminuare a propriilor valori.

Poetul român, Mihail Eminescu își imaginează toată suflarea vieții în controversa spirituală a omului ca pe un fel de antiteză: *"Vreme trece, vreme vine, Toate-s vechi și nouă-s toate."* Prin aceasta, înțelegem caracterul omului care este strâns legat de diferența dintre tu cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, dar la nivel de motivație, emoții, performanță, destin, asociate cu sensibilitatea și cu slăbiciunea de a te lăsa pradă îndoielii, disperării, pornirilor instinctuale.

Leadership: Viziunea pe care ți-o formezi asupra vieții te ajută să înțelegi mai bine dimensiunea conștiinței a ceea ce experimentezi ca pe o atitudine practică în fața unei

ființe marcată de o dualitate ireconciliabilă?

"Astăzi am înțeles că a acționa, a iubi și a suferi înseamnă, într-adevăr, a trăi în măsura în care ești permeabil și-ți accepți destinul ca reflex al unui curcubeu de bucurii și de pasiuni", spunea la un moment dat Camus în "Caietele" sale.

Asta înseamnă să intri într-o zonă neagră, de neliniște, și să rămâi acolo restricționat fără a avea o viziune pozitivă asupra vieții și asupra propriei tale identități. Este momentul când atingi limita propriei neputințe de a te ridica deasupra situațiilor de viață bulversante. O sărăcire a propriei tale firi care se perpetuează, crește și devine de necontrolat. Şi nu se va schimba de la sine decât atunci când intervine o terță persoană, în cazul cel mai bun, sau abia atunci când fapta a fost comisă, adică prea târziu.

Nu vei putea niciodată să-ți dezvolți potențialul maxim de leadership dacă nu blochezi infiltrațiile negative, precum deprecierea stimei de sine și a statusului social propriu. Asigurând continuitate evoluției tale, fără să treci cu vederea acea atenționare care intră în vigoare ori de câte ori te apropii de zona interzisă, vei putea să îmbrățișezi toate aspectele multiforme ale realității.

O ființă marcată de o dualitate ireconciliabilă, fiind atinsă de limita propriei neputințe de a se ridica deasupra situațiilor de viață bulversante, își dă ușor acordul de a reprezenta o imagine afectivă în plan comportamental și psihologic, prin faptul că nu produce nicio emoție altuia lipsit de asemenea dispoziții. Reproducerea stărilor afective în satisfacție, evidente în cazul unui deznodământ nefericit, cu mult reproșuri și mustrări de conștiință, se reduce la o simplă amintire a faptului că le-a avut.

Leadership: Faci o săritură în afara destinului tău, fără să știi unde să te întorci după aceea?

Ca stimulent în procesul tău de îmbunătățire a calității de Om, poți utiliza un punct forțe, o trăsătură fundamentală, sau o atare convingere, care să-ți asigure permanența valorii. Aprobarea. Acceptă inevitabilul și încearcă să-l depășești, împacă-te cu tine însuți și profită la maxim de pe urma oricărei situații, aparent disperate, care îți pune la încercare caracterul.

Scriitorul român, Emil Cioran, spunea un lucru care merită citat. *"Nimeni n-a iubit mai mult ca mine această lume și, cu toate acestea, dacă mi-ar fi fost oferită pe tavă, chiar copilaș fi exclamat: "Prea târziu, prea târziu ! " Ce aveți, ce s-a întâmplat ? - N-am nimic, n-am nimic, am făcut o săritură în afara destinului meu, și nu mai știu acum spre ce să mă întorc, spre ce să fug..."*

Dacă abordezi continuu noi zone în afara ariei tale de "a fi", aproape sigur te vei îndepărta de leadershipul de calitate. Asta înseamnă să faci o săritură în afara perimetrului de siguranță, în care trăirile și gândurile pozitive sunt ocrotite și garantate. Te vei pierde într-o zonă fără o acoperire puternică. Şi astfel toată esența vieții tale se va distanța de bogăția morală, riscând să fii învins de neprevăzut și să deveni vulnerabil. Nesiguranța, teama, vulnerabilitatea, împletite formal, vor da naștere unei structuri aparent funcționale, dar fragilă și instabilă.

Traiectoria "joasă" a unui destin frânt are ca punct de sugestivitate măcinarea unui Ego aflat mereu la limitele existențiale dintre ființare și neant, într-un delir al suferinței susținut cu pregnanță de luciditatea unui angajament neasumat.

Adevărata măsură a leadershipului este puterea de a te rupe de acel "Prea târziu, prea târziu" în difuzia unei culturi a diversității și a manipulării, în care fiecare existență are valoare

neînsemnată, condiționată de satisfacerea nevoilor materiale, încât "săritura" pe care o faci în afara destinului tău să nu fie prea dură atunci când te vezi brusc "cu sacii în căruță".

De la sfârșeală la seninătate este un pas mic pe care conștiința îl percepe la nivel de credință, transcendență, autosugestie, transformare personală, inițiativă, la nivel de mentalitate colectivă sau la nivel de control și informație.

* Notă: Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-masura-a-leadershipului.html